

VIREOLET

L'ACUDIT D'EN QUIMET

(per Miret)

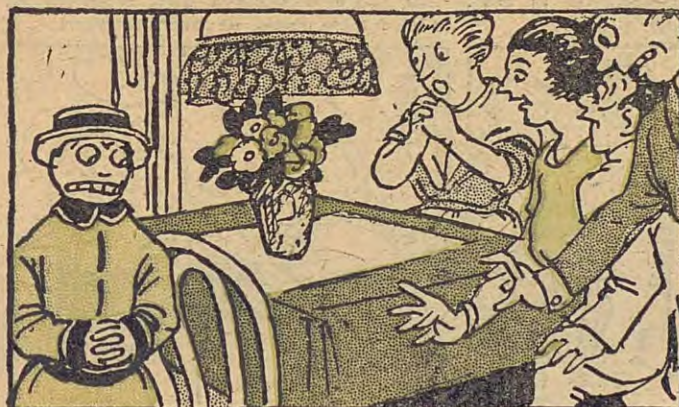
—Mamà! Mamà! Compri'm una bomba!—I la bona mamà, que no sap dir que no, va i compra la bomba a en Quimet.

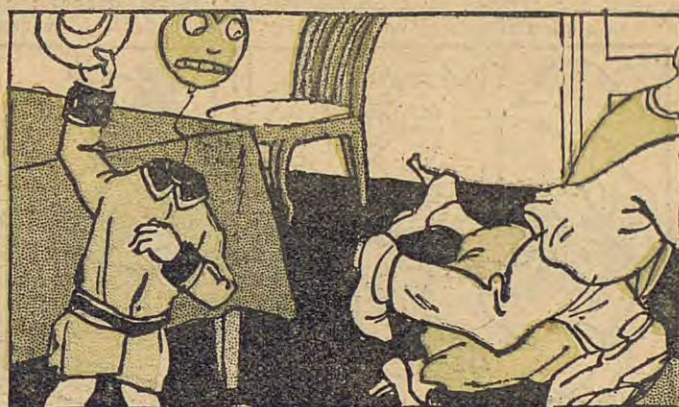
En Quimet estava engrescat amb la seva bomba. Però, tot fent via, ja barriava quina en faria en ésser a casa.

Efectivament: sense que ningú el veiés pintà una carota que hauria fet gelar d'esglai la sang d'un guarda civil.

No en volgueu més de «canguelo» en el «seno del hogar domèstic» en veure aquell fenomen... més fenomen que en Belmonte o en Criqueí.

I encara hi hagué molt més esglai quan, en saludar cor-tèsment a l'assemblea, el cap se li enlairà fugint del còs.

Amb molta prudència, don Prudenci (pare de la criatura) ullà pel forat del pany i podé veure com en Quimet es descordava el davantal que s'havia cordat damunt del cap.

Amics Viroletaires: No us engresqueu massa amb aquest experiment, perquè si bé el començament és còmic... el final és bastant tràgic!

ELS TRES AMICS

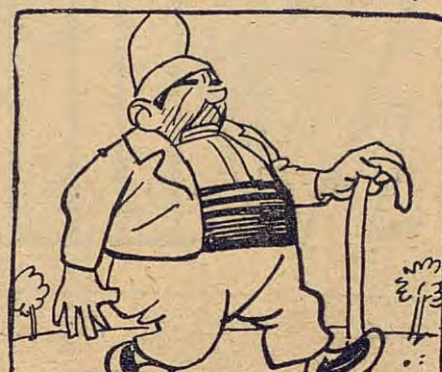
(adaptació i ninots de Cornet)

En Joan era tan bon home que no tenia enemics. Al contrari: disfrutava de dos amics de tota confiança.

En Jaumetó, qui era molt xistós amb els seus acudits, li alegrava d'allò més aquesta trista vida.

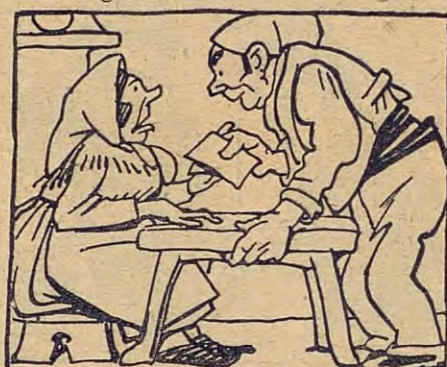
I en Vicentó, qui era un dels més rics hisendats de la rodalia, l'ajudava a fer bons negocis.

Tots plegats, entraven molts dies a casa d'un veí d'en Joan a fer tertúlia, encar que l'amistat no fos amb ell molt grossa, car amb la seva companyia no s'hi reia ni s'hi guanyava cap diner.

Un dia la Justícia demanà a en Joan. I aquest corregué a comunicar-ho a en Jaumetó i a en Vicentó, per tal que aquests donessin testimoni de la seva honradesa. Li varen dir que sí.

Però l'ensentdemà, en tornar de la tertúlia del veí—el qual s'ofereí també a acompanyar-lo sense que li demanés—va rebre una carta d'en Jaumetó en la què s'excusava de acompanyar-lo...

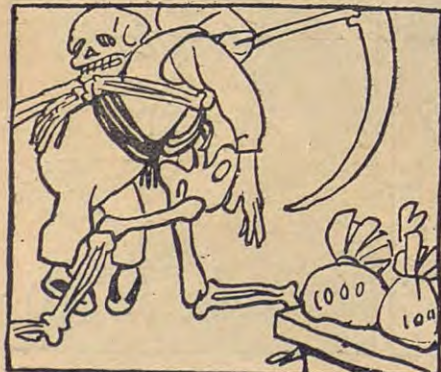
...per causa de la feina. El dia següent, en ésser al portal de casa el jutge, en Vicentó va simular un fort dolor de tripes i digué a en Joan: «Noi, no puc acompanyar-te. Tinc un mal de ventre tan gros...

...que dec tornar-me'n a casa». Així fou que en Joan entrà amb la sola companyia del bon veí, el qual, sense tenir amb ell la gran amistat dels dos amics, féu una tan gran defensa del demandat, que el jutge el va absoldre...

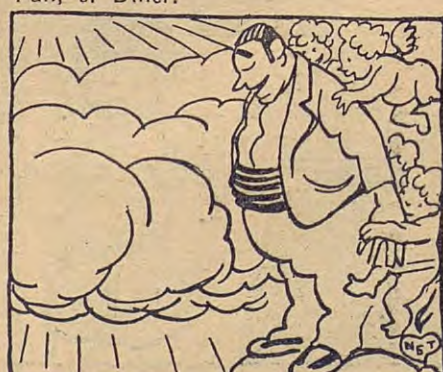
...plenament convençut de la seva innocència. Mentre l'endemà en Joan reflexionava sobre l'ocorregut, se li presentà una velleta que li digué: «Veus: aquest dos amics teus representaven... l'un, el Diner.

El Diner, que t'abandonarà a l'instant precis que la Mort se t'emporti. I l'altre...

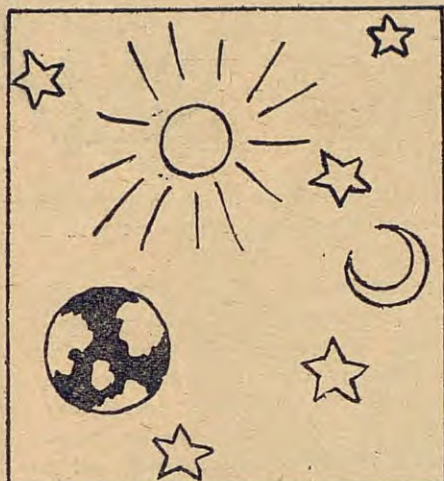
...els amics i parents que tot el més, i fent ja molt, t'acompanyaran fins al cementiri.

En canvi, les bones obres — que en aquest cas ha representat el veí — t'acompanyaran fins a la presència de Déu i, defensant-te, faran que et dongui el premi que et mereixis.

HISTORIETA PREHISTÒRICA

(Idèa de A. Hallé. Ninots Junceda)

«In principium» Déu va crear la terra, el sol, la lluna i les estrelles, si no tal com les veiem ara, almenys molt semblants, ja que els astres, com les persones, són primerament infants, després joves i de mica en mica van tornant-se vells.

Després Nostre Senyor va fer les bèsties pariones a la terra o sia de proporcions enormes.

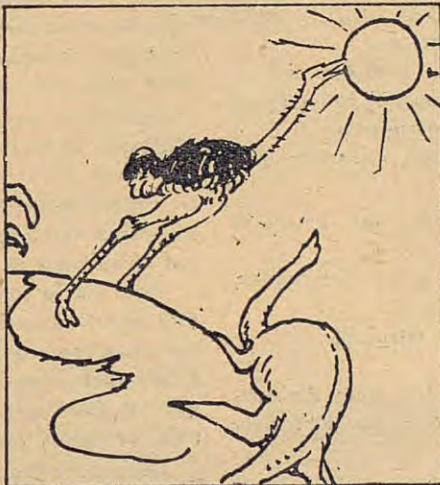
Aleshores, en aquest paradís terrestre, totes les bestieses antediluvianes, folles d'alegria, ubriagades d'aire i de llum, es varen...

...posar a jugar, gambar i fer el ximble. Però amb aquests jocs tot ho feien malbé: El Mammút arrencava els arbres de soca-arrel o el trencava com una palla. El Stegosaurus angulatus feia caure roques enormes.

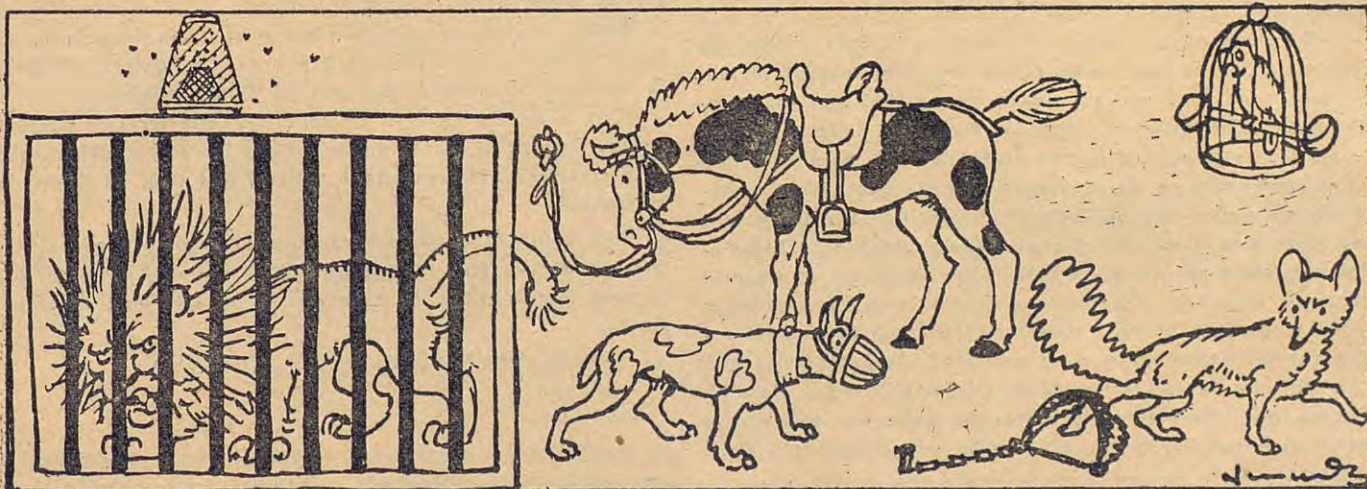
El Brontosaurus excelsus, agafant-se la cúa amb les dents, formava una espècie de rotil·lana i, bo i fent barrila, anava rodant al voltant de la terra, aixafant tot el que trobava al pas.

També l'Iguanodon, esquiol enorme, feia trontollar la terra amb els seus bots. En fi, el Dinornis giganteus, avi de l'austruç actual, va agafar el sol amb el bec i el va deturar, fent que mitja terra quedés a les fosques.

Nostre Senyor estava cansat d'avisar-los i no en treia cap profit. Ubriacs de sol, de soroll i d'alegria, no l'escoltaven pas. Aleshores Déu va crear l'Home.

I l'Home, en canvi, va crear les gàbies, els collars, els morrions, els esperons, les selles, els basts, els fuets, els frens, els paranyes, els fusells, el guarniments, les regnes, les cadenes, el paper matamosques, etc., etc.

I les bèsties ja no varen fer broma.

Al contrari.

EL MINYÓ DEL COP-DE-PUNY

CAPITOL X

HORAS D'ANGOIXA

En Gim, encara que espigat i home potser abans d'hora per les vicissituds de la seva vida, era innocent per quant no fos l'art del cop-de-puny o de la cossa. Així, li havia de semblar impossible la desfeta que li acabaven d'anunciar, de la casa Riudecòdols... Uns senyors que gastaven tant!

Va dinar poc aquell dia; el seu caparró sentia el bull de masses idees i la febre del cervell enfeinat li va treure el gust del paladar.

—Menja, home!—li feia en Rentxu.—Si no menges, com et faràs fort per a lluitar amb el parastre de la Guidó?

Ja no se'n recordava en Gim. De tal manera l'havia aclaparat la nova de la ruïna dels Riudecòdols. Però el record de les propostes del comte de Soto Verde li tornà l'agilitat d'esperit, pertorbada per les dues revelacions.

En acabar de dinar, correngué a l'edifici particular del senyor Riudecòdols, al qui, sense perdre temps, li contà la visita del president de l'«Ibèria» i els seus oferiments.

—I tu, què li has contestat?—féu, amatenit, el senyor Riudecòdols.

—Que jo em devia al senyor Riudecòdols i que passés el que passés, al costat seu seguiria...

—Passés el que passés?—féu, amb un gest d'estranyesa, el fabricant.

Aquí en Gim es tornà vermell i volgué retrocedir.

—Es una manera de dir...

—No, Gim; tu em calles quelcom que deu ésser desagradable... Es que l'«Ibèria» s'emporta alguns jugadors nostres?

En Gim tenia traça per a xutar, però les mentides no li sortien gaire rodones.

—Veurà... senyor Riudecòdols, no s'ofenguí... El comte de Soto Verde m'ha vingut a dir que vostè havia de fer suspensió de pagaments.

El senyor Riudecòdols empallidí quelcom, vacil·là, i acabà per confessar:

—T'ha enganyat a mitges el comte de la Sota d'Oros. Es certa la meua mala situació econòmica. S'ha perdut un carregament de cotó que em venia consignat i que jo, aprofitant una ganga, havia pagat per endavant. Cobraré al seu temps les assegurances que hi tenia damunt, però com que no se sap encara on rau el vaixell i aquest fins podria reaparèixer en algun port oblidat, no puc cobrar les assegurances i mentres tant, necessito els diners bestrets... Dissortadament, entre els meus creditors n'hi ha hagut un de deslleal que ha venut el crèdit que contra la meua casa tenia el comte de Soto Verde i aquest s'aprofita de la situació reclamant un pagament que no puc fer... Aquí tens per què t'ha dit que jo he fet suspensió de pagaments... No l'he feta encara... Però tinc els llibres en ordre per a fer-la, si un miracle no em porta els trenta mil duros del crèdit vençut...

En Gim tingué una idea.

—I si jo, senyor Riudecòdols, passava, per exemple, a l'«Ibèria», a canvi d'una espera del comte?

El senyor Riudecòdols guaità de fit a fit al minyó.

—Que te n'ha dit res ell d'això? Digues-me tota la veritat.

—No; jo ho dic per si jo podia ésser-li útil a vostè...

En Riudecòdols es tranquil·litjà. En Gim no mentia.

—Gràcies, Gim, però avui convé més a nostra terra el triomf del «Favència» que porta el nom de la ciutat, que ajornar la solució d'una crisi econòmica passatgera... No t'esveri ço de la suspensió... No és més que un tràmit. El comte de Soto Verde hi ha donat transcendència pel que li convenia, però la cosa en si, no en té... I en prova del que et dic, té, accepta en premi a la teua llealtat, aquest bitllet de banc, i ja que estimes tant a la teua germaneta, fes-li una estrena en nom meu...

En efecte, el seyor Riudecòdols li allargà un bitllet de cent pessetes.

En Gim, comfós d'alegria, rebé l'obsequi, el remercià i eixí, disposat a córrer la ciutat, a fi de mirar aparadors i triar en ells quelcom digne de la Guidó i de les cent pessetes que duia a la butxaca.

Davallà a l'centre de la ciutat. S'embadalí davant de les botigues, amb els seus rètols fantàstics de «Liquidación por cesar en el negocio», «Gangas», «Géneros a menos de su coste», «Precios que son una ruina»...

—Serà cert que Barcelona està a la ruïna i que ha arribat el moment de la liquidació general?

Prou havia notat que a la Rambla, una botiga que tres dies abans anunciava una tela a deu pessetes el metre, l'anunciava ara a dotze amb el deu per cent de descompte, però l'insistència dels anuncis «Grandes rebajas», «Más barato que yo, nadie», «Aquí se regala todo y se da dinero encima», el tenien atabalat.

Corrent, corrent, d'un círculo de recreu, d'aquests que disfressen el vici amb una denominació llampant i inofensiva, veié eixir una cara coneguda.

—Juraria que és el comte de Soto-Verde... I va amb una senyora molt pintada... Serà, potser, la mare de la Guidó?... Quin disbarat! No! Aquella dona vestida amb un mosquiter no té semblant de mare de família...

Sense recordar-se de l'estrena que devia ofrenar a la Guidó anà seguint a l'el·legant parella d'en Soto-Verde amb la seva acompanyant, que pujava Rambla amunt.

Fins a les sis en Gim no tenia res que fer i li sobrava temps. Seguint al comte potser podria fer averiguacions que li interessessin. No treballava, fent el que feia, en profit de la Guidó?

Poc sospitava en Soto-Verde que el seguien i qui el seguia. Avençava fent barretades a tord i a dret, car, sovint, la gent menys digne de salutació és la que obté més respectes.

—«Adiós, Soto-Verde!»... «Adiós, Clorinda!»

—«Adiós».

—«Adiós».

I en Soto-Verde, amb un «ceceo» estantís, contestava a tots amb gentils acataments i paraules sempre iguals, i la «Clorinda» feia també a tots una mitja rialleta pocassolta, tan sense sentit com les salutacions banals que rebia.

A davant del «Colón», la «Clorinda» va deturar-se a exa-

minar un gosset pelut que oferia un gitano, un gosset ple de cintetes, que semblava una joguina de tocador.

En Soto-Verde féu un gest al gitano com si li digués: —Deixa't de gossos a aquesta horal—i la parella es deturà a la terrassa del famós cafè.

En Gim va deturarse a «La Lluna» i no sabent què demanar, va passar una bella estona ans no es decidí a respondre a la pregunta del cambrer.

—Què desitja el senyor?... Un cafè?

El cambrer sol ésser un home de món. Un jove net preocupat, que s'asseu a les taules de «La Lluna» cap a mitja tarda i que no sap què prendre, acabarà per demanar un cafè. I en Gim, tant s'estimava empassar-se aigua tenyida de marró que aigua de color de taronja o de color de cirera. Ell no tenia costum d'entrar pels bars, ni falta que li havia fet mai. Ell no volia més que seguir a aquell mal home, que a la fi estava resultant un enemic de la Guidó i del senyor Riudecòdols, i anava recordant la promesa que s'havia fet de retornar la Guidó als seus pares si els trobava.

Heu's aquí, com, per primera providència, havia resolt averiguar per si mateix on vivia el comte de Soto-Verde.

La parella començà a avorrir-se. Cridaren al cambrer, pagaren i eixiren, tirant cap a la Rambla de Catalunya. En Gim encara no havia tastat el cafè, però pagà a corre-cuita, i marxà darrera d'en Soto-Verde. La caminada no fou llarga: la parella es detingué davant d'un palau magnífic i entrà, mentre el porter, amb la gorra de plat plena d'escuts extravagants, feia una currua de salutacions i corria a preparar l'ascensor.

Aviat desaparegueren de la vista d'en Gim, que no sapigué què fer, retrocedí lentament, desfent el camí fet i preguntant-se com s'ho engiponaria per a reeixir en la grossa empresa que volia intentar.

Va donar voltes per la ciutat, fins que les seves passes, varen fer-li avinent la Caixa de Pensions per la Vellesa. Una idea el sobtà:

—I si aquestes cent pessetes les duia a la caixa d'Estalvis, i les dipositava a nom de la Guidó i a aquesta li feia present de la llibreta? No fóra una sorpresa ben escaient?

En Gim era ràpid en tot i va entrar. La operació fou joc de poques taules i en Gim pogué eixir amb la llibreta a

la mà, a l'hora justa en què tancaven l'establiment de crèdit i per tant, a temps de recollir a la Guidó que eixia del Institut, si apretava el pas un xic pel carrer Comtal i el de Santa Anna.

No va voler dir una paraula del seu descobriment a la minyoneta, desitjós de no enguniejar-la abans d'hora, però la Guidó va comprendre tot seguit que el seu amic tenia alguna grossa preocupació.

—Què et passa, Gim?

—Res—va respondre en Gim, tornant-se vermell.

—Que no et trobes bé?—afegí la Guidó, poc convençuda.

—Sí.

—Doncs, fas mala cara...

En Gim provà de disimular.

—Doncs tu la fas més bonica que mai.

La Guidó somrigué, però no va deixar-se enganyar.

Arribaren a casa de la protectora, on en Gim fou rebt amb els afalacs de costum.

La senyora Maria Lluïsa feia ja un posat més alegre. La presència de la Guidó a la casa havia eshoirat moltes cabòries, i la bona senyora, a manca de filla pròpia, tractava a la donzelleta amb amor de mare; no hauria fet més per sa filla.

Tot seguit la senyora va donar-se conte de què en Gim estava menys comunicatiu que els altres dies.

—Que has perdut algun partit de futbol, Gim, que fas aquesta mala cara?

—No, senyora; és que...—Va dominar-se. Quina ximble ria anava a fer de contar-li aquella història del parastre a la bona senyora, revelant de pas el secret de la Guidó? Però tenia que dir quelcom versemblable, i va recordar-se del conflicte econòmic del senyor Riudecòdols.

—A casa del meu principal que passen un tràngul difícil.

La senyora Maria Lluïsa ja tenia notícies dels senyor Riudecòdols i en saber que també ploraven la pèrdua d'un fill perdut, els havia posat, fins sense coneixe'ls, una bona voluntat. Féu explicar a en Gim.

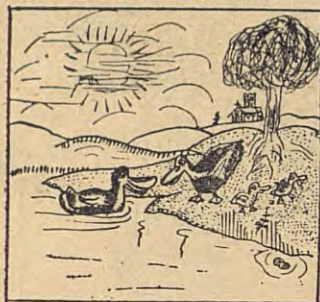
—De manera que no es tracta més que d'una necessitat del dia? I per què no t'has redordat de mi? Jo tinc diners que no sé què fer-ne, i potser...

(Continuarà.)

GRAN CONCURS DE NINOTS AMB XISTO

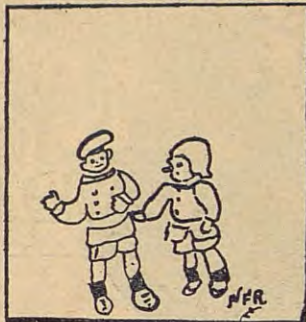
Tal com vàrem prometre, inauguram avui la publicació dels ninots rebuts que anirem continuant en les setmanes successives a l'objecte de què els nostres llegidors apreciïn ben bé el treball dels nostres concursants i puguin votar en el plebiscit final amb coneixement i consciència.

Núm. 1.—MANUEL FIGUERAS

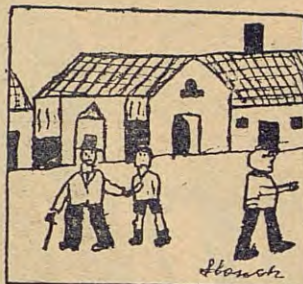
Si del mascle se'n diu «pató», de la femella en direm «patata»; els fillots seran «patitos» i tots seran bons per fer amb «patates».

Núm. 2.—N. FIGUERAS I RABASSA

—El meu pare és tan valent que cada dia es fica a la gàbia dels lleons i l'escombra.
—I no li fan res?
—Oh! Abans d'entrar-hi ell, fa sortir-ne les bèsties!

Núm. 3.—LLONCH

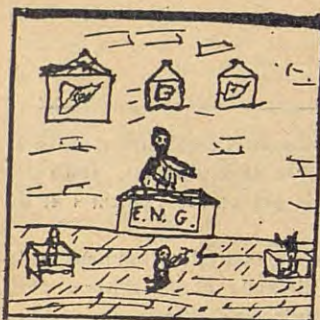
—Papà, sempre em porta de la mà.
—I doncs, que vols que et porti del peu?

Núm. 4.—JOSEP MASSAGUE

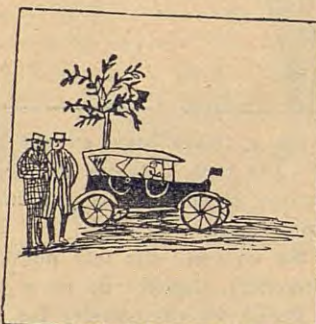
En Pascual.—Jo sóc més bon porter que tu.
En Bordoy.—No, home; si aquell penalty que et van tirar no el podies parar.
En Pascual.—Perquè tenia por de fer-me malbé els guants que vaig estrenar i em costaren quatre pessetes.

Núm. 5.—VICENTS TORRENTS

El mestre.—Tu, Vicents, per què caces mosques?
El noi.—Per menjar-me-les!

Núm. 6.—JOSEFINA PONS

—Mira, aquest auto té trenta-dos cavalls.
—On?
—Vés! En el motor!
—Apa! Que et penses que m'ho crec que en una cosa tan petita hi càpiguen tants cavalls?

Núm. 7.—RAMON TERMENS

—Per què fumes cigarrets a la teva edat?
—Perquè els puros són massa cars.

Núm. 8.—ALBERT BALDA AMAT

—Que et vindré a buscar?
—Sí, d'aquí «amb» una hora.
—Amb una hora no pot pas ésser; si et va bé, tornaré amb l'auto.

Núm. 9.—JOSEP DALMAU

—Què fa, desgraciat?
—Vull morir!
—Doncs jo, com a president de l'Associació protectora d'animals i plantes, no puc consentir que vostè es mati d'aquesta manera!

Núm. 10.—JOSEP AROLA

—Per què fumes, tant petit? De fumar només fumen els grans.
—Es que jo fumo perquè quan sigui gran ja en sapiga.

Premis del “Concurs de ninots amb xisto”

Constituïda la setmana passada la nostra redacció, a l'objecte de procedir a l'escrutini de la votació que havia de dir quins objectes preferirien els nostres llegidors per a premis d'aquest concurs, després d'un detingut examen de les papeletes rebudes donà el resultat següent:

NOIS

PILOTA DE FUTBOL	3,750 vots
Patinette	1,148 »
Bicicleta	352 »
Raqueta de tennis	343 »
Màquina de cine	1,058 »
Capsa de colors	260 »
Màquina fotogràfica	247 »
Camionet	101 »
Citarina	107 »
Història de Catalunya	10 »
Diccionaris o Gramàtica Catalana	12 »

NOIES

NINA DE DRAP	798 vots
Patinette	450 »
Teatre de titelles	241 »
Capsa de pintures	238 »
Bicicleta	10 »
Màquina fotogràfica	119 »
Raqueta de tennis	190 »

Per tant considerem escollits els premis en la següent forma:

Primer premi de nois: UNA PILOTA DE FUTBOL DE REGLAMENT.

Primer premi de noies: UNA NINA.

Els segons premis seran els mateixos objectes, però no tan bons.

Una vegada tinguem adquirits aquests objectes ho anunciarem en el VIROLET i els nostres llegidors podran contemplar-los en l'aparador de la nostra redacció.

Rodolins incomplets

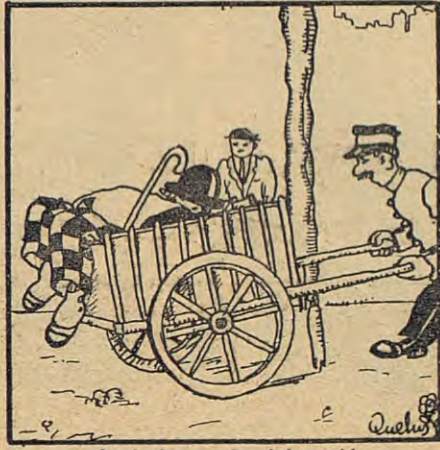
LA «MONA» DE D. JOSEP

Don Pep no pot dà una passa

El troba un municipal

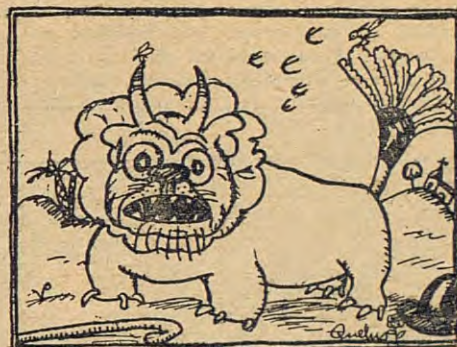
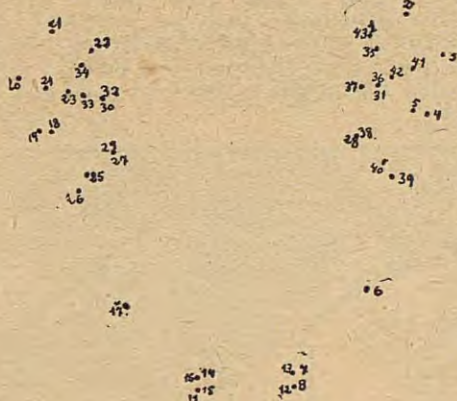

I el duu a la delegació

FRASE FETA

ENTRETENIMENT

RENCA CLOQUES

Aquest animaló tant estrany, acaba de devorar un home i està a punt de menjar-se'n un altre. Veïam qui sabrà trobar la cara de l'altre.

Unir els punts per ordre de numeració, sempre en línia recta encara que es passi per sobre d'altres punts o dues vegades pel mateix lloc.

SOLUCIONS AL NÚMERO PASSAT: Rodolins incomplets: 1.—Com que ho ha de menester-D. Josep va a cal barber 2.—El barber com que ha badat-un tros de nas li ha tallat 3.—I ell mateix molt compungit-amb aigua-cuit l'ha afeitat. Frase feta: Dir-se'n quatre de fresques.—Entreteniment: Una llàntia.—Jeroglífic: Pacència.

EL VIATGER DISTRE

Per J. J. Roussau

—El bitllet, senyor?

—Sí, senyor, de seguida.

—El tenia aquí...

—El tindrè aquí.

—Esperi, esperi.

—Però, on serà?

—Ja sortirà, ja!

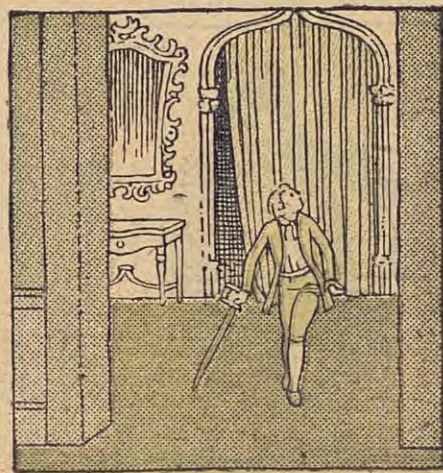
—I no surt!

—Quin cap tinc! Me l'hauria posat al barret!

AVIS

La setmana vinent donarem compte del resultat de la votació del «CONCURS D'HISTORIETES»

I, en efecte, tot seguit un ben trem-pat coltell lluïa a la mà del minyó, i, com per art d'encantament, s'obria la porta principal. En entrar per ella, els soldats es fongueren, com menjats per la terra, i el noi restà sol dins del grandios clos emmurallat. Emperò, ben valerós i disposat a tot, ell seguí el camí que conduïa...

...a la porta del palau. Mes allí una nova sorpresa l'esperava. Barrant el pas, deu serpents horroroses s'aixecaven damunt llurs cues i xiulant d'una faisó espavoridora. Qualsevol altre que no hagués sigut el nostre heroi s'hauria acovardit, però ell no tingué la més petita por. D'un cop precís de sabre les partí a totes...

...i entrà decidit al palau. Durant una bona estona recorregué un sens fi d'habitacions sense descobrir res d'anormal, més que un silenci absolut. Però, per fi, oí uns rons seus que es feren més forts i devingueren formidables en acostar-se a la part posterior de l'edifici. De segur que el terrible gegant, amo i senyor del castell...

...dormia la migdiada. El minyó agafà fortament el seu perillós tallant i d'una revolada obrí la porta. Ajegut a terra, dormia sorollosament el monstre tan temut. En Monet, ardit i sense perdre temps, es llençà ràpidament damunt d'ell i li clavà dos cons furients. Però el gegant, com si res, es despertà i, rient, digué:

—Ets molt menut per ésser tan gosatl Molt és que hakis entrat fins aquí, però ara ja no en sortiràs. Seguiràs la mateixa sort de tots els que han vingut a aquest castell. — Mentre parlava aquell horrible fenòmen, en Monet obrí cautelosament la capseta màgica i, ben suaument, n'arrencà la segona flor que es mantenia fresca.

Immediatament, oí una veu que murmurava a la seva orella: «Tens d'occir-lo tirant-li l'arma al cap. Si l'encertes al front, tot aquest embalum paorós s'esfondrà i podràs manar tot el que vulguis, que et serà concedit sense cap tardança». I quan el gegant s'alçà, el noi li tirà l'arma amb tota la força de què era capaç.

Fou tan precisa la punteria d'en Monet, que el gegant caigué pesadament a terra, produint un vertader terratrèmol. El noi tancà els ulls, pensant que li cauria al damunt tot el castell. Però no fou així, i, ja més confiat, tornà a obrir els ulls. Al seu davant hi havia, de genolls, un ptit follet, tot sec i arrugós i tremolant.